

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389261584/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Thule, den 24de Juni 1712

Jeg har byttet Kammer med Jens. Han vilde endelig have mit, for han torde ikke ligge ud til Kirkegaarden, den Tosse! Der skal han jo dog engang ligge for bestandig. Jeg er vel fornøjet med Byttet, her kan jeg fra mit Vindue see mine kjære Forældres Grave – de ere vel forvarede – Gud glæde deres Sjele i Himmerige! Hist henne er Hr. Sørens Grav, der groe allerede Tidslær paa den – dem maa jeg dog rydde bort!

Thule, den 13de Decbr. 1712.

Fruens Pige har bekommet sig en liden Søn. Hun har udlagt en Knipplingskrømmer – men hele Gaarden veed nok, hvem den Skyldige er. Den unge Frøken har selv ralleret dermed. Jeg veed ikke, hvordan hun kunde; men hun tager sig Verden let – jeg er ikke af den Natur.

Thule, den 27de Februar 1713.

Drømmet jeg, eller er jeg vaagen? Har mine Sandser duperet mig, eller var hun virkelig min? jo! hun var min – jeg har favnet hende med disse mine Arme, hun har hvilet ved mit Bryst, og bedækket mit Ansigt med Kys – med hede Kys – nu vilde jeg gjerne doe, saa lykkelig kan jeg aldrig blive meer. Men nei! Hvorlunde er det fat med mig? hvad har jeg gjort? ah, jeg veed ikke, hvad jeg skriver – jeg frygter, jeg er vanvittig.

Thule, den 5te Mars 1713.

Lad mig kalde tilbage i min Hukommelse disse douce Øieblikke! Lad mig ret overtænke, hvor lykkelig jeg var; det er først nu, jeg begynder at opvaagne som af en Ruus. – Herren kom hjem fra Jagten, og Jens var bleven i Skoven for at kaste Tax ud, som sad fast i en Grav. Jeg vidste vel, at han ikke kom hjem før Dag, og saa fik jeg isinde at ligge i mit forrige Kammer. Jeg var netop indslumret, da jeg blev vækket ved et Kys. Forskrækket reiste jeg mig og vilde raabe: da følte jeg en blød Haand paa min Mund, og en Arm om min Hals, og en sød hvidskende Stemme – Himmell! det var hendes – hendes, jeg ikke tør nævne. Da – da – o, jeg Synder! jeg forstokkede Synder! jeg har forraadt min Herre! og jeg kan ikke engang ret af Hjertet fortryde det. Hvergang jeg vil gjøre Poenitense, forhindres jeg af en lønlig Fryd, som spotter min Anger. Jeg føler det: jeg længes efter at repetere

re den Misgjerning, jeg burde forbande. «Evindelig min!» vare de første Ord, jeg kunde fremføre; men da rev hun sig med et let Skrig af mine Arme, og – jeg var allene. Døren knirkede, og jeg reiste mig overende i Sengen; jeg var i Tvivl om det ikke altsammen var Spøgerie. Ak! hvorfor flygtede hun? hvorfor kom hun da selv ukaldet, ufristet? Har hun elsket mig som jeg hende, taus, inderlig, brændende?

Thiele, den 6te Marts 1713

O Verden! Verden! hvad er du falsk! Ærlighed er pludselig forsvunden, Dyd og Ære traadt under Fødder! Dog hvorfor vil jeg beklage mig? er jeg bedre end han? Er min Synd mindre, fordi jeg troer, at min Kjerlighed er større? – Ah, jeg faaer min fortjente Løn, vi ere lige gode, den ene forraader den anden. – Ha! du falske Qvinde! Du Potiphars Hustru! derfor var det, du skreg og flygtede, da du hørte min Røst. Det var altsaa gammel Vane – kjendt Vei, da du søgte min Seng – nei, Jenses Seng! Gammel Kjerlighed, gammel Synd! mens jeg tilbød dig, mens jeg beskuede dig med Ærefrygt som en hellig Engel, har du bolet med min Medtjener!

– Det var Midnat. Drukken af søde Erindringer vankede jeg om i Haven. I en mørk Gang saae jeg noget røre sig – det bares mig for, at det maatte være hende. Med hastige Skridt ilede jeg derhen – det var hende! ja, det var hende, men hvorledes fandt jeg hende? paa Jenses Skjød, med Armene om hans Hals – hurtigen foer de fra hinanden, og jeg stod som om jeg skulde synke i Afgrunden. Solen fandt mig paa samme Sted; jeg frøs – jeg bævede som et Espelev. O du usle, du falske, du fordærvede Verden!

Thiele, den 9de Marts 1713.

Jeg har seet hende første Gang siden hiin syndefulde Nat. En hastig Rødme foer over hendes Ansigt, hun kastede sine Øine rundt omkring i Stuen, for ei at see paa mig. Jeg følte, at jeg blev baade kold og varm. I det Øieblik vi vare allene, gik hun mig hastig forbi og sagde med halvt tillukkede Øine: «*Silence!*» Hun var ude af Døren, inden jeg ret følte Trykket i min Haand.